

A fi “domn” e o-ntâmplare, a fi om e lucru mare

Motto: “Îmbucătura mare s-o vâri în gură, da' vorba mare să n-o scapi din gură..”
Proverb românesc

Mircea Sârbu
Aprilie 2021, Curtea de Argeș

Seria: ”Proverbe și zicale populare tălmăcite”

Cuprins

Să fi domn e o-ntâmplare	3
... să fi om e lucru mare	5
Ce e mai bine, să fi "om" sau ... să fi "domn"?	10

Să fi domn e o-ntâmplare ...

Acum două zile rămăsesem în pană de mere, așa că m-am hotărât să îmi completez rezerva strategică, căci eu mănânc cam o jumătate de kg de mere pe zi. Zis și făcut. Plec spre piață. La intrarea în piață, pe trotuar, o bătrânică își scosese la vânzare ce mai avea ea prin curte. Pe o năframă veche așezase 3 legături de ceapă verde, două buchețele de pătrunjel și o pungă de plastic cu 10 ouă. Sărmana bunicuță încerca să își mai rotunjească puțini ei bănișori.

La un moment dat, se apropie de ea trei tineri, îmbrăcați relativ decent. Se opresc lângă băbuța și o întreabă cât costă tot ce avea ea de vânzare. În acest timp, unul din ei filma scena. Băbuța socotește și le spune prețul. Bănuiesc că era vorba de câțiva lei, dar pentru ea aceștia însemnau mult. Băiatul scoate banii, îi plătește bunicuței, ia marfa și toți trei pleacă râzând.

Sincer să fiu gestul tânărului m-a mișcat. Uite un gest frumos, mai sunt și tineri empatici în ziua de azi. Băbuța pleacă fericită spre casă, iar eu mă îndrept spre "furnizorul" meu de mere. Întorc capul spre tinerii ce se depărtau și ei, în semn de admirație. Când colo ce să vezi? Cel care cumpărase marfa bătrânei, se apropie de un coș de gunoi și aruncă tot, cu pungă cu tot la gunoi. Nu îmi venea să cred ce îmi vedeau ochii. Aruncaseră tot, inclusiv ouăle, în loc să le dea unui om sărman. Eu cred că transmiteau live, altfel nu avea sens toată tevatura cu video. Atunci mi-a venit în minte zicala: "să fi *"domn"* e o-ntâmplare, să fi om e lucru mare". Această pățanie m-a convins că ceea ce spunea proverbul e foarte adevărat.

Așa că hai să vedem ce înțeleg unii prin a fi "domn".

A fi "domn" înseamnă în primul rând educație, atitudine, comportament, toate acestea definesc și ca individ.

E adevărat însă că nu toți oamenii sunt automat și "domni". Motivul este simplu: lipsa educației, a empatiei, sunt atitudini ce fac ca pe unii dintre noi să nu poată fi trecuți în categoria de oameni, cu atât mai mult de cea de "domni".

"Domnul" este un om care s-a cizelat, a învățat cum să se comporte, e acel diamant care a fost șlefuit și dus aproape de perfecțiune.

Un "domn" în primul rând își ține cuvântul. Nu promite niciodată aiurea iar respectarea a ceea ce spune este un fapt obișnuit pentru el prin asta arătând nu doar că te respectă ci și că se respectă pe el însuși.

Un "domn" pe de altă parte este un tip sentimental și sensibil. El știe ce și când să spună în așa fel un lucru încât să îți amelioreze cât de cât starea nu foarte plăcută poate în care te afli. Știe să îți fie alături și să te sprijine atunci când ai mai mare nevoie.

Un "domn" este un tip inteligent. Inteligența este o caracteristică a acestor indivizi, ceva ce sperie pe multă lume pentru că pe unul inteligent îl duci de nas doar dacă vrea el, iar atunci când te lasă să crezi asta are cuvintele potrivite să te aducă cu eleganță cu picioarele pe pământ.

Un "domn" este un tip vertical, demn, el nu va accepta decât acele compromisuri care fac bine unei relații, însă niciodată nu se va lăsa călcat în picioare. Atunci când simte că persoana de lângă el încearcă să îl supună, se va retrage pentru că el crede în egalitate și în reciprocitate.

Și în sfârșit, un "domn" nu jighește, nu umilește, nu batjocorește, nu se coboară atât de jos.

Aceste lucruri nu se învață în vreo școală ci sunt native, le ai în sânge. Îți dau distincție și naturalețe.

Acum, parcurgând toate acestea mă întreb câți oameni știu să ofere reciprocitate? Câți oameni au curajul să spună "îmi tratez partenerul ca pe egalul meu"? În opinia mea puține.

Și atunci mă întreb de ce se vaită unii că nu sunt înțeleși, că sunt părăsiți, că sunt tratați uneori cu dispreț și mai ales de ce se plâng că sunt singuri? Pentru că un "domn" nu se "vinde" atât de ușor, pe el trebuie să știi să îl cucerești, da, am zis bine, trebuie să știi să îl cucerești prin sinceritate și reciprocitate.

Inchei cu un citat pe care l-am citit zilele astea și care conține mult adevăr "Un om este un lux și nu o necesitate", atenți citatul nu se referă la calitatea de "domn".

Acum că am creionat portretul robot al unui "domn", să ne întoarcem în viața de zi cu zi. În jurul nostru sunt oameni de tot felul, de toate categoriile sociale, unii "domni", alții "pseudo domni". Aici apare sensul proverbului.

Să ne întoarcem la întâmplarea cu cei trei tineri din piață. La prima vedere păreau "domni", erau îmbrăcați decent, vorbeau cuvincios, păreau empatici cu bunicuța respectivă, deci "domni" autentici ai zice. Dar în momentul în care toată marfa cumpărată de la bunicuță au aruncat-o la coșul de gunoi, atunci, pentru mine, le-a căzut masca de pe față și au rămas goi de conținut.

Mulți au ajuns să își confecționeze măști, care mai de care mai interesante și mai sclipitoare, măști pe care le poartă când ies în societate, dar să nu uităm că și măștile se uzează în timp.

Este și cazul celor trei tineri, dar ca ei sunt foarte mulți, care fiind goi pe dinăuntru, își acoperă goliciunea cu o mască cu care cred că pot impresiona. Da, pot impresiona, dar numai pe cei ca ei, căroră li se pare normal să se deghizeze în "domni", când ei nu sunt altceva decât niște caricaturi.

Stau și mă întreb ce ar fi fost în sufletul bătrânici dacă ar fi întors capul și ar fi văzut cum toată munca ei ia drumul coșului de gunoi? Asta nu e oare lipsă de omenie?

Același lucru îl constatăm și la nivel macro. "Pseudo domnii" au invadat societatea. Ei sunt cei care ne conduc apărând în fața noastră costumați ca de carnaval. Și de fapt, în această situație și suntem, suntem într-un carnaval la care am ajuns să participăm fără voia noastră.

Nu vi se pare că ceea ce au făcut cei trei tineri seamănă izbitor cu ce fac politicienii care s-au cățarat pe naivitatea maselor? Oare ei nu se consideră "domni" ca și tinerii din piață? Ba da. Ghinionul (cum îi place să spună sasului) unora dintre noi, este că în naivitatea lor s-au uitat doar la măștile lor și nu la ce era în spatele măștilor. Îmediat cum s-au văzut pe taburet, și-au scos măștile căci își atinseseră scopul.

Mircea Eliade, în "Unde ne e omenia" spunea: *"Lipsa de omenie a lumii moderne se datorează tocmai faptului că e cârmuită de sferturi de oameni. Foarte bine intenționați, câteodată; dar niciodată oameni întregi. Ceva mai grav și mai deprimant: lumile care se așteaptă, lumile noi pe care le visează atâția însetați de dreptate - tot de asemenea oameni mutilați sunt visate și pregătite. Va veni într-o zi un vizionar cu cap și fără inimă, sau cu brațe și fără ochi - și ne va da o lume nouă. O lume cu sânge și lumină, sau numai cu pietre, sau numai cu fier. Din care vor lipsi foarte multe lucruri bune, firește; lucruri bune care ar fi putut să nu lipsească. Ar fi putut, dacă în loc de mutilați, lumea viitoare ar putea fi făcută de oameni întregi.*

Astăzi ți se cere, cel dintâi, să renunți la ceva: la cap, la inimă, la ochi, la brațe. Nimeni nu te vrea întreg, așa cum ești. O viață organică, echilibrată, plenară - este socotită o tentativă de insubordonare. Dacă vrei să visezi o lume nouă pentru anumiți oameni, ești acceptat cu condiția să-ți scoți ochii, sau să-ți înfunzi urechile. Ești dator să auzi un singur țipăt - sau mai bine să nu auzi nimic. Ești obligat să vezi o anumită culoare - sau dacă nu, să nu vezi nimic."

Cât adevăr în aceste cuvinte. Am ajuns să fim conduși de oameni de paie, de marionete, care cu ajutorul unor măști au prostit populația naivă pentru care e suficient să beneficieze de un colț de pâine, și acela uscat și mucegăit, și de o țuică sau bere și s-au instalat comod pe taburete profitabile. Credeți în acești "pseudo domni"? Eu unul nu.

Dar să vedem ce înseamnă să fi "om", care întradevăr e un "lucru mare".

... să fi om e lucru mare

Suntem oameni. Oameni obișnuți. Orice am mânca, orice am bea, orice am visa și mai ales orice am face, faptul că respirăm același aer ne determină să înțelegem că facem parte din aceeași specie.

Cu toate acestea însă cuvântul OM înseamnă, pentru mine, mult mai mult. De fapt OM este o mantră puternică pe care e bine să o cunoaștem.

Mantra Om este cea mai cunoscută mantră din lume așa că ar fi păcat să nu îi știți semnificația ori să nu îi cunoșteți puterea. Limba română este singura limbă din lume în care mantra "OM" are sensul de OM.

Cu mantra "Om" încep și se termină majoritatea sesiunilor de yoga. Vibrația puternică a acestei formule sacre asigură o meditație reușită, contribuind la sincronizarea respirației cu gândurile și posturile fizice.

“Om” rezonează cu spiritul și energia creatoare, iar folosirea acestei mantre în timpul sesiunilor de yoga creează o legătură între instructorul de yoga și cursanți, precum și între minte, trup și suflet. Vibrația mantrei “Om” este aceeași cu vibrația materializată în momentul Creației.

“Om” este, de fapt, “AUM”, iar literele corespund celor 3 gunas necesare menținerii vieții:

- Litera A reprezintă Tamas, adică inerția, ignoranța și latura întunecată.
- Litera U reprezintă Rajas, adică pasiunea, energia cinetică.
- Litera M reprezintă Sattva, adică puritatea, adevărul și iluminarea.

Energia “Om” se regăsește în natură, frecvența acesteia fiind de 432 Hz, frecvență pe care toate elementele din natură o emit. Folosirea mantrei “Om” ne conectează cu tot ce ne înconjoară, cu natura și cu întreg Universul.

Această mantra are efecte benefice și la nivel fizic, relaxând sistemul nervos și calmând mintea, pregătind-o pentru meditație. Potrivit filozofiei hindu, mantra “Om” coincide cu Conștiința Supremă. Deci ... a fi OM e lucru mare.

Dar să vedem ce înseamnă de fapt să fi OM.

Deși am trecut prin viață destul de mult și am dat piept cu multe greutăți, am încercat în tot acest răstimp să mă încojor de mulți oameni de la care să învăț ceva, de oameni cu care să rezonoz. Îi am în suflet și astăzi pe oamenii care au ales să nu renunțe, indiferent de situație, la titlul de OM.

De mici ni se spunea că în viață trebuie să fii OM, trebuie să respecti, să ajuți, să știi ce și când să vorbești, să știi să te bucuri și să suferi împreună cu aproapele tău, să dai dovadă de empatie, să dai dovadă de omenie. Dar e ciudat că lumea astăzi s-a transformat într-un teatru de orgoliu și de rătăcire și este plină de „neoameni” care vorbesc despre omenie. E trist dar se încearcă restabilirea unei globalizări, prin care orice urmă de naționalism și independență să se distrugă. Trist este faptul că acești neomarxiști strâng din ce în ce mai mulți prozeliți care îi susțin, în timp ce masele tăcute pleacă capul și se supun.

Nu vreau să fac judecăți de valoare și nu împart oamenii în categorii, însă susțin cu tărie că un OM se diferențiază de celelalte persoane.

- Să fii OM e încercarea cu care vii pe lume, însă nu de fiecare dată reușești.
- A fi OM este o artă pe care unii, deși sunt ființe umane, nu o stăpânesc.
- A fi om înseamnă să te uiți în oglindă, să conștientizezi ceea ce simți, să te întorci spre ceilalți, iar când îi privești sau îi asculți, să înțelegi ceea ce simt, să le înțelegi trăirile și să le respecti.
- A fi OM înseamnă să știi să-i vorbești cuiva care a venit într-o vizită de lucru la tine, la fel cum înseamnă să știi să-i povestești care sunt ultimile noutăți, bătrânului din livadă, pe care l-ai surprins culegând ultimile mere de anul acesta.

În clipele de supremă fericire, dar și în cele de incertitudine e bine să conștientizăm că ceea ce contează e calitatea de fi și de a rămâne OM. Ea îl deosebește pe

individul dintr-o colectivitate și îi conferă facultatea de a fi unic, deosebit, irepetabil, superior.

„Ce OM a fost!” Ce sentiment de admirație simțim când spunem cuvintele acestea frumoase despre cineva înzestrat, care a făcut un lucru deosebit și n-a uitat ca inima să-i fie mare.

Dar nu același lucru pot spune de cei trei tineri care cred ei că s-au purtat ca niște ”oameni” cu bunicuța din piață, tineri care nu au înțeles cu adevărat ce ar fi simțit bătrânica văzând că munca ei este aruncată la gunoi? Oare ei s-au simțit ”oameni” în sinea lor? Cu siguranță că nu.

Poate s-a înțeles ceva din tot ce am scris până aici și poate că vă veți întoarce la propriul suflet, uitat acolo, într-un ungher și realizați că trupul nostru este templul sufletului și nu doar o cutiuță căreia să îi vrem binele cu orice preț și care e de fapt pustie...

Astăzi, prețioase sunt bunurile materiale, pe care le poți utiliza la infinit, căci ele nu au suflet ca să perceapă ce fel de OM ești și să rupă legătura cu tine. Și oare ce va fi dacă într-o bună zi, vom rămâne doar cu aceste bunuri materiale?

Despre codul onoarei, politeței și omeniei, toți știm că acestea... caracterizează... omul bine manierat căruia mă adresez în fiecare zi.

Mai întâi că, prin naștere sau printr-un concurs de împrejurări, oricine poată să ajungă să ocupe funcții și poziții înalte, în plan social, să-și etaleze bogăția sau rangul – dar fără omenie și caracter, aceia sunt adeseori mai prejos decât oamenii simpli care probează un caracter înalt. Știți cum se zice în armată - ”funcția doboară gradul”? Ei bine, mutatis mutandis, aici e valabilă vorba asta: ”omenia doboară domnia”.

A fi om de caracter este același lucru cu a fi om de onoare, sau de cuvânt, sau onest. Francezii au un dicton: ”L'Honnête homme”. Concept care s-a cristalizat în veacul al XVIII-lea. Deja prezent la Montaigne, ”omul cinstit” – pentru că aceasta e traducerea cea mai adecvată a sintagmei – ieșea în evidență mai puțin prin aspectul său fizic și mai degrabă prin manierele sale, însumând idealul unei epoci marcate de ordine, echilibru, clasicism. Galant și elegant, integru, loial. Așa era omul onest al unei Franțe ideale. Dar nu trebuia să-i lipsească nici inteligența – ”l'esprit”, cum se zicea la Paris – curajul și generozitatea.

Nu știi de când să fie vorba noastră românească despre domni și oameni de caracter. Noi nu am avut gânditori care să așeze în file de carte conceptele curate ale țaranului român. Cuvântul dat și ținut până la capăt. Ajutorul dat celui slab sau în nevoie. Respectul față de bătrâni și vorba lor.

Recunoașterea greșelilor și îndreptarea lor e o altă caracteristică a celui ce aspiră la rangul de ”om”. Dacă omul onest de la curtea Franței nu greșea niciodată – sau n-ar fi trebuit să o facă, omul de omenie din satul românesc era... ca tot ce-i omenesc... și supus greșelii. Însă recunoașterea și îndreptarea unei erori de judecată și a faptei ce

i-a urmat te ridica din noroi și te reazeza în rândul celor cinstiți de societate.

Omul de omenie respectă un cod al onoarei, iar la români codul acesta dintotdeauna s-a suprapus peste cele zece porunci, adăugând interdicțiilor din Vechiul Testament câteva noi îndemnuri: să fii bun, generos, cu respect față de semenii, să fii om de cuvânt, să fii loial și să mergi mereu pe drumul cel drept.

Omul de caracter, omul de omenie va fi întotdeauna și un om manierat – cu sau fără ranguri sociale ori averi.

A fi om este o artă pe care unii, deși sunt ființe umane, nu o stăpânesc. A fi om înseamnă a te întoarce spre tine ca să conștientizezi ceea ce simți iar apoi să te întorci spre ceilalți și când îi privești sau îi asculți să înțelegi ceea ce simt, să le înțelegi trăirile și să le respecti.

Am ajuns deci la ceea ce se numește respect. Toți oamenii trebuie respectați chiar dacă uneori simțim că anumite persoane nu merită asta. Oricare dintre noi are dreptul la fericire, la iubire, la respect. A exprima sentimentele și a-l face pe cel de lângă tine să te înțeleagă fără să îl rănești este o artă și a-l înțelege pe cel de lângă tine și a te comporta față de el cu respect, stimă, apreciere, duce arta de a fi om pe culmi.

Ceea ce am spus mai sus se aplică la orice gen de relații: prietenie, familie, parteneriate și chiar relații amoroase.

Lumea de azi a devenit superficială și din ce în ce mai egoistă, nu îi pasă de cei din jur și dacă iese cineva rănit la sfârșit, asta e, ghinion cum zice sasu. Aceștia când dau de greu și durere se victimizează în ultimul hal fără a privi în interiorul lor ca să vadă unde au greșit, și cum poate fi situația îndreptată.

Mă uit cu părere de rău în jurul meu și mă simt dezgustat când văd aceste comportamente fățarnice care urmăresc doar propriul interes, fără nici un fel de remușcare sau empatie atunci când cineva cade la pământ doar pentru ca altcineva să obțină ceea ce și-a dorit ...

Oamenii greșesc, oamenii ne dezamăgesc, oamenii ne trădează, ne fac nedreptăți și noi suferim. Nu ei ne fac să suferim, nu sunt toți răi sau sadici cu noi (există și unele excepții dar nu despre ele vorbim acum), ci pur și simplu fac anumite lucruri, acționează într-un anumit fel și ca urmare a comportamentelor lor, noi ne simțim răniți.

Știu ... unii dintre voi o să mă contrazică considerând că e o prostie să afirm că nu sunt de vină ceilalți pentru suferința noastră, cu atât mai mult cu cât de multe ori este evidentă legătura între acțiunile lor și trăirile noastre.

Aveți oarecum dreptate că atunci când cineva se comportă necorespunzător, alegerile acestuia vă afectează în mod direct viața, ajungând să fiți nemulțumiți și frustrați. Aveți dreptul să simțiți orice în legătură cu ce anume vi se întâmplă. Cu o singură condiție: sunteți responsabili de trăirile voastre, acestea vă aparțin și doar

voi le alegeți.

Da, întradevăr nu e convenabil să vă spună cineva că alegeți singuri cum să reacționați, cu atât mai mult cu cât este mult mai confortabil și mai "digerabil" emoțional să vă simțiți victime ale răutăților celorlalți și eventual, să vă complaceți într-o stare de neputință, acuzare, nefericire și autocompătimire, dar nu uitați nici măcar o clipă ce sunteți oameni ce au libertatea de a alege.

De cele mai multe ori, în viață, ne aflăm în situațiile la care suntem martori. Direct sau indirect, rămân, în timp, urme ale unor alegeri făcute acum sau cândva în trecutul nostru, consecințe ale altor alegeri făcute altcândva fără să anticipăm efectele posibile. Un moment de neatenție, o opțiune aparent nevinovată, o mișcare neinspirată pot fi suficiente pentru a declanșa reacții și consecințe care nu ne plac și pe care nu mai vrem să ni le asumăm și, în unele dintre aceste situații, găsim nimerit să vedem vina, de cele mai multe ori, în afara noastră și de puține ori ne găsim pe noi responsabili. A fi om, înseamnă a ne asuma responsabilitatea alegerilor și deciziilor noastre.

Sunt situații și situații ... viața este complexă și de multe ori complicată. În afara acelor situații clare în care dacă suntem onești cu noi, ne acceptăm responsabilitatea, există și situații în care este evident că avem de suferit, fără o vină anume din partea noastră, de pe urma alegerilor și acțiunilor altor persoane. Cum reacționăm în aceste momente? Fiecare dintre noi vom alege ce reacție dorim funcție de nivelul evolutiv al fiecăruia.

Veți spune...Cum să reacționez altfel decât să fiu furios, este o nedreptate, nu e deloc corect, nu e posibil așa ceva. Nu accept. Nu pot suporta. E groaznic. Sau...veți spune: Asta este. Nu-mi place doar nu e sfârșitul lumii, trec eu și peste asta. Mă frustrează dar pot suporta.

Aceeși situație, două reacții diferite care fac diferența în trăirile noastre. Da, avem dreptate să fim frustrați și nemulțumiți de atâtea ori pentru că viața este nedreaptă, oamenii sunt incorecți, trădează, lovesc, fac lucruri urâte...dar nicăieri nu scrie că lucrurile ar trebui să stea altfel doar pentru că așa ar fi mai bine, mai frumos.

În viață, binele și răul, dreptatea și nedreptatea sunt prezente și nu dispar doar pentru că nu ne convin, nu ne plac, ne frustrează.

Avem dreptul să ne deranjeze și chiar să avem o poziție în astfel de situații. Putem acționa, putem repara, putem face orice ține de noi ca situații similare să nu se mai repete, dar, cu siguranță nu putem schimba ceva plângându-ne sau victimizându-ne că ni s-au întâmplat nedreptăți.

Singurele victime sunt copiii și bătrânii lipsiți de apărare și protecție...noi ceilalți suntem liberi să alegem.

Există rău în absența binelui, întuneric în absența luminii, nedreptate în absența dreptății.

Dacă nu putem schimba lumea, putem începe schimbându-ne pe noi, reacțiile

noastre, acțiunile noastre, alegerile și modul în care ne privim pe noi, pe ceilalți și viața.

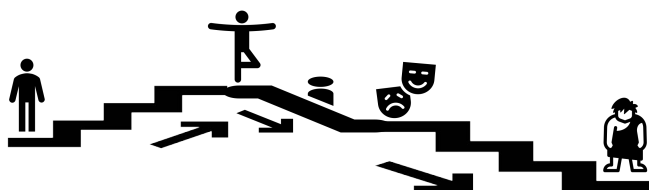
A fi OM înseamnă a accepta propria imperfecțiune, a celorlalți și a vieții. Toți suntem supuși greșelii la fel cum avem și posibilitatea îndreptării lor.

Ce e mai bine, să fi "om" sau ... să fi "domn"?

Am văzut până aici profilul unui "domn" și al unui "om". În viața de zi cu zi cele două profile nu întotdeauna se pliază simultan pe o anumită persoană, ca de exemplu pe cei trei tineri din piață.

Sensul proverbului e ușor de înțeles: nu e suficient să porți o mască de "domn", dacă pe dinăuntru ești gol.

Viața ne aduce în față, deseori, situații în care noi trebuie să dovedim caracterul nostru, situații în care să punem în evidență atât competențele noastre de a fi "domn" și / sau "om". Unii reușesc să se comporte ca oameni "domni", în timp ce alții sunt obligați să facă față situației, doar având pe chip o mască care să lase impresia că sunt "domni".

Un individ care se urcă pe scena vieții având ca singură posesie o mască, acela are toate șansele să piardă masca la un moment dat, așa cum au făcut cei trei tineri în momentul în care au aruncat la

coșul de gunoi toată munca bunicuței. Odată ce masca e pierdută, pe scena vieții rămâne un fost "domn" acum gol, un primitiv, ca în ilustrația de mai sus.

Noțiunea de "domn" este apanajul unui "om", a unei persoane care întrunește calitățile prezentate în capitolul anterior.

Nu trebuie să confundăm cele două noțiuni, cea de "domn" cu cea de "om", nu, căci pentru a fi "domn" trebuie mai întâi să probezi că ești "om", ori pentru a fi "om" nu vei găsi nicio mască care să îți dovedească această calitate. Degeaba vei încerca să simulezi calitatea de "om", nu vei face decât să atragi atenția celor din jur că nu ești altceva decât un impostor penibil.

Pentru a deveni "domn" în adevăratul sens al cuvintelor, trebuie mai întâi trebuie să învățați și să dovediți că sunteți "OAMENI" adevărați. În momentul în care cei din jur se vor convinge că sunteți oameni, până la aplicarea etichetei de "domn" nu mai e decât un pas.

Așa că vă doresc să deveniți "oameni" în adevăratul sens al cuvântului și atunci vă veți putea bucura de recunoașterea faptului că sunteți ... și "domni".

Succes.